

"मीठे बच्चे- विदेही बनेर बाबालाई याद गर, स्वधर्ममा टिक्यौ भने तागत मिल्नेछ, खुसी र तन्दुरुस्ती रहनेछ, ब्याट्री चार्ज हुँदै जानेछ ।"

प्रश्न:- ड्रामाको कुन निश्चित भावीलाई जानेको हुनाले तिमी बच्चाहरू सदा अचल रहन्छौ ?

उत्तर:- तिमी जान्दछौ- यी बम आदि जो बनेका छन्, यी अवश्य विस्फोट हुनेछन् । विनाश हुनेछ त्यस पछि नै हाम्रो नयाँ दुनियाँ आउनेछ । यो ड्रामाको अनादि निश्चित भावी हो, मर्नु त सबैलाई छ । तिमीलाई हामी पुरानो शरीर छोडेर राजाईमा जन्म लिनेछौ भन्ने खुसी छ । तिमी ड्रामालाई साक्षी भएर हेर्छौ । यसमा डगमग हुने कुरा छैन, रनुपर्ने कुनै आवश्यकता छैन ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ यो जुन आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो त्यसलाई हिन्दू धर्ममा किन ल्याइयो ? कारण पत्ता लगाउनुपर्छ । पहिले त आदि सनातन देवी-देवता धर्म नै थियो । फेरि जब विकारी भए आफूलाई देवता भन्न सकेनन् । त्यसैले आफूलाई आदि सनातन देवी-देवताको सट्टा आदि सनातन हिन्दू भनिदिए । आदि सनातन अक्षर पनि राखेका छन् । केवल देवतालाई बदलेर हिन्दू राखिदिएका छन् । त्यसबेला इस्लामीहरू आए । त्यसैले ती बाहिरबाट आउनेले हिन्दू धर्म नाम राखिदिए । पहिले हिन्दुस्तान नाम पनि थिएन । त्यसैले आदि सनातन हिन्दू देवता धर्मका नै सम्भन्धुपर्छ । ती अक्सर गरेर धर्मात्मा हुन्छन् । सबै सनातनी छैनन्, जो पछिबाट आए उनीहरूलाई आदि सनातनी भनिदैन । हिन्दूहरूमा पनि पछि आउनेवाला हुन्छन् । आदि सनातन हिन्दूहरूलाई बताउनुपर्छ- तपाईंहरूको आदि सनातन देवता धर्म थियो । तपाईंहरू नै सतोप्रधान आदि सनातन हुनुहुन्थ्यो फेरि पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा तमोप्रधान बन्नुभएको छ, अब फेरि यादको यात्राबाट सतोप्रधान बन्नुहोस् । उनीहरूलाई यो दवाई राम्रो लाग्नेछ । बाबा सर्जन हुनुहुन्छ नि । जसलाई यो दवाई राम्रो लाग्छ उनलाई दिनुपर्छ । जो आदि सनातन देवी-देवता धर्मका थिए उनलाई स्मृति दिलाउनुपर्छ, जसरी तिमी बच्चाहरूको स्मृति आएको छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- तिमीहरू कसरी सतोप्रधानबाट तमोप्रधान बनेका छौ ? अब फेरि तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ । तिमी बच्चाहरू यादको यात्राबाट सतोप्रधान बनिरहेका छौ । जो आदि सनातन हिन्दू छन् उनीहरू नै वास्तवमा देवी-देवता थिए र उनीहरू नै देवताहरूलाई पुज्नेवाला पनि हुनेछन् । तिनीहरू मध्येमा पनि जो शिवका या लक्ष्मी-नारायणका, राधा-कृष्ण, सीता-राम आदि देवताहरूका भक्त छन्, उनीहरू देवता घरानाका हुन् । अब स्मृति आएको छ- जो सूर्यवंशी छन् उनीहरू नै चन्द्रवंशी बन्छन् । त्यसैले यस्ता-यस्ता भक्तहरूलाई खोज्नुपर्छ । जो सम्भन्धको लागि आउँछन् उनीहरूबाट फाराम भराउनुपर्छ । मुख्य सेन्टरमा फाराम अवश्य भराउनुपर्छ । जो पनि आउँछन् उनीहरूलाई पाठ (लेसन) त शुरूदेखि नै दिनुपर्छ । पहिलो मुख्य कुरा छ जसले बाबालाई जानेका छैनन् उनीहरूलाई सम्झाउनुपर्छ । तपाईंहरूले आफ्नो ठूलो बुबालाई जान्नुहुन्न । तपाईं वास्तवमा पारलौकिक बुवाको हुनुहुन्छ । यहाँ आएर लौकिक बन्नुभएको हो । आफ्नो पारलौकिक बुबालाई बिर्सिनुभएको छ । बेहदका बुवा हुनुहुन्छ नै स्वर्गका रचयिता । वहाँ अनेक धर्म हुँदैनन् । त्यसैले फाराममा भरिएका कुरामा नै आधारित हुनुपर्छ । कुनै बच्चाहरूले सम्झाउन त राम्रोसँग सम्झाउँछन् तर योग छदैंछैन । अशरीरी बनेर बाबालाई याद गरून्, यस्तो छैन । यादमा टिक्न सक्दैनन् । सम्भन्धन्- हामीले राम्रोसँग सम्झाउँछौ, म्यूजियम आदि पनि खोल्छौ तर याद धेरै कम छ । आफूलाई आत्मा सम्भन्धेर बाबालाई याद गरिरहून्, यसमा नै मेहनत छ । बाबाले सावधान गराउनुहुन्छ । यस्तो नसम्भन्ध- हामी त धेरै राम्ररी विश्वास दिलाउन सक्छौ । तर यसबाट फायदा के भयो ? ठीकै छ, स्वदर्शन चक्रधारी बन्यौ तर यसमा त विदेही बन्नु छ । कर्म गर्दा आफूलाई आत्मा सम्भन्धु छ । आत्माले यस शरीरद्वारा कर्म गर्छ- जसलाई यो याद गर्न पनि आउँदैन, ख्यालमा आउँदैन, उसलाई बुझ्नु भनिन्छ । बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ ! सेवा गर्ने तागत छैन । याद बिना आत्मामा तागत कहाँबाट आउनेछ ? ब्याट्री कसरी भर्ने ? चल्दा-चल्दै रोकिने छ, तागत रहनेछैन ।

भनिन्छ- धर्म नै शक्ति हो (रिलीजन इज माइट) आत्मा स्वधर्ममा टिकोस् तब शक्ति मिल्नेछ । धेरै छन् जसलाई बाबाको याद गर्न आउँदैन । अनुहारबाट थाहा भइहाल्छ । अरू सबै याद आउँछ, तर बाबाको याद टिक्दैन । योगबाट नै बल मिल्नेछ । यादबाट नै धेरै खुसी र तन्दुरुस्ती रहनेछ । फेरि दोस्रो जन्ममा पनि शरीर यस्तो तेजस्वी मिल्नेछ । आत्मा शुद्ध (प्योर) भएमा शरीर पनि शुद्ध मिल्नेछ । भनिन्छ- यो २४ क्यारेट सुन हो, त्यसैले

२४ क्यारेट गहना भयो । यस समयमा सबै ९ क्यारेट बनेका छन् । सतोप्रधानलाई २४ क्यारेट भनिन्छ, सतोलालाई २२, यी धेरै सम्भन्धुपर्ने कुरा छन् । बाबा सम्भाउनुहुन्छ- पहिले त फाराम भराऊ ताकि थाहा हुनेछ कति कस्तो प्रतिक्रिया (रेसपोन्स) गर्छन् ? थाहा हुनेछ- कति धारणा गरेका छन् ? फेरि यादको यात्रामा रहन पनि आउँछ ? यादको यात्राबाट तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ । त्यो हो भक्तिको शारीरिक यात्रा, यो हो रूहानी यात्रा । आत्मा (रूह)ले यात्रा गर्छ । त्यसमा आत्मा र शरीर दुवैले यात्रा गर्छन् । पतित-पावन बाबालाई याद गर्नाले नै आत्मामा तेज आउँछ । कुनै जिज्ञासुलाई भव्यता देखाउनु छ भने बाबाको प्रवेश पनि भइहाल्छ । माता-पिता दुवैले कतै ज्ञानको, कतै योगको मदत गर्नुहुन्छ । बाबा त सदा विदेही हुनुहुन्छ । शरीरको भान छँदैछैन । त्यसैले दुवै बाबाले तागतको मदत दिन सक्नुहुन्छ । योग भएन भने तागत कसरी मिल्नेछ ? यो ज्ञानी हो वा योगी हो बुझिन्छ । योगको लागि दिन-प्रतिदिन नयाँ-नयाँ कुराहरू सम्भाउनुहुन्छ । पहिले यो कहाँ सम्भाउनुहुन्थ्यो र । आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर । अब बाबाले जोडसँग उठाउनुहुन्छ, जसबाट भाइ-बहिनीको सम्बन्ध हटोस्, केवल भाइ-भाइको दृष्टि बाँकी रहोस् । हामी आत्मा भाइ-भाइ हौं । यो धेरै उच्च दृष्टि हो । अन्तसम्म यो पुरुषार्थ चल्नु छ । जब सतोप्रधान बन्नेछौ तब यो शरीरलाई छोडिदिनेछौ, यसैले जति हुन सक्छ पुरुषार्थलाई बढाउनु छ । वृद्धहरूको लागि भन्नु सहज छ । अब हामीलाई फर्केर अवश्य जानु छ । युवकहरूलाई कहिले यस्तो ख्याल आउँदैन । वृद्धहरू वानप्रस्थी भएर रहन्छन् । सम्भन्छन् अब फर्केर जानु छ । त्यसैले यी सबै ज्ञानका कुराहरूलाई सम्भाउनु छ । वृक्षको वृद्धि पनि हुँदै जानेछ । वृद्धि हुँदा-हुँदा सारा वृक्ष तयार हुनेछ । काँडाहरूलाई बदलिएर नयाँ सानो फूलहरूको बगैँचा बन्नु छ । नयाँ बनेर फेरि पुरानो हुनु छ । पहिले वृक्ष सानो हुनेछ फेरि बढ्दै जानेछ । वृद्धि हुँदा-हुँदा पछि गएर काँडा बन्छन् । पहिले फूल हुन्छन् । नाम नै छ स्वर्ग । फेरि पछि गएर त्यो सुगन्ध, त्यो तागत रहँदैन । काँडामा सुगन्ध हुँदैन । कुनै फूलहरूमा पनि सुगन्ध हुँदैन । बाबा बगैँचाको मालिक (बागवान) पनि हुनुहुन्छ भने खिवैया (नाविक) पनि हुनुहुन्छ, सबैको डुङ्गा पार लगाउनुहुन्छ । डुङ्गा कसरी पार लगाउनुहुन्छ, कहाँ लिएर जानुहुन्छ- यो पनि जो समझदार (सयाना) बच्चाहरू छन् उनीहरूले नै बुझ्न सक्छन् । जसले बुझ्दैनन्, उनीहरूले पुरुषार्थ पनि गर्दैनन् । नम्वरवार त हुन्छन् नि । कुनै-कुनै हवाईजहाज त आवाजभन्दा पनि तेज (छिटो) जान्छन् । आत्मा कसरी भाग्छ- यो पनि कसैलाई थाहा छैन । आत्मा त रकेटभन्दा पनि तेज जान्छ । आत्मा जस्तो तेज अरू कुनै चीज हुँदैन । ती रकेट आदिमा कुनै यस्तो चीज राख्छन् जसले गर्दा चाडै उडाएर लैजान सक्छ । विनाशको लागि कति बारुद आदि तैयार गर्छन् । पानी जहाज (स्टीमर), हवाईजहाजमा पनि बम लिएर जान्छन् । आजकाल पूरा तयारी गर्छन् । अखबारमा लेख्छन्, बमहरूलाई काममा ल्याउने छैनन्- यस्तो भन्न सकिदैन । भन्न त बम खसालिदिनेछौ- यस्तो भन्दै रहन्छन् । यो सबै तयारी भइराखेको छ । विनाश त अवश्य हुनु छ । बम नखसून्, विनाश नहोस्- यस्तो हुन सक्दैन । तिम्रो लागि नयाँ दुनियाँ अवश्य हुनुपर्छ । यो ड्रामामा निश्चित छ, यसैले तिमीलाई धेरै खुसी हुनुपर्छ । मिरुवा मौत मलूका शिकार... (कसैको मृत्यु, कसैको लागि शिकार) ड्रामा अनुसार सबैलाई मर्नु नै छ । तिमी बच्चाहरूलाई ड्रामाको ज्ञान भएकोले तिमी हल्लिदैनौ, साक्षी भएर हेर्छौ । रुने आदिको आवश्यकता छैन । समयमा शरीर त छोड्नु नै छ । तिम्रो आत्माले जान्दछ- हामी दोस्रो जन्म राजाईमा लिनेछौं । म राजकुमार बन्ने छु । आत्मालाई थाहा छ त्यसैले त एउटा शरीर छोडेर दोस्रो लिन्छ । सर्पमा पनि आत्मा हुन्छ नि । भन्नेछ- मैले एउटा खाल छोडेर अर्को लिन्छु । कहिले त उसले पनि शरीर छोड्नेछ, फेरि बच्चा बन्नेछ । बच्चाहरू त पैदा हुन्छन् नि । पुनर्जन्म त सबैलाई लिनु छ । यो सबै विचार सागर मन्थन गर्नुपर्ने हुन्छ ।

सबैभन्दा मुख्य कुरा हो बाबालाई धेरै प्यारले याद गर्नु । जसरी बच्चाहरू आमा-बुवासँग एकदमै टाँसिन्छन्, त्यसरी नै धेरै प्यारले बुद्धियोगद्वारा बाबासँग एकदमै टाँसिनुपर्छ । आफूलाई हेर्नु पनि छ- मैले कति धारणा गरिराखेको छु ? (नारदको उदाहरण) भक्तले जबसम्म ज्ञान लिँदैन तबसम्म देवता बन्न सकिदैन । यो केवल लक्ष्मीलाई वरण गर्ने कुरा होइन । यो त सम्भन्धुपर्ने कुरा हो । तिमी बच्चाहरू बुझ्दछौ- जब हामी सतोप्रधान थियौं तब विश्वमा राज्य गर्दथ्यौं । अब फेरि सतोप्रधान बन्नको लागि बाबालाई याद गर्नु छ । यो मेहनत कल्प-कल्प तिमी यथा योग, यथा शक्ति गर्दै आएका छौ । हरेकले सम्भन्न सक्छन्- म कतिसम्म कसैलाई सम्भाउन सक्छु ? देह-अभिमानबाट म कति निक्लिदै गइराखेको छु ? म आत्माले एउटा शरीर छोडेर दोस्रो लिन्छु । म

आत्माले यीबाट काम लिन्छु, यी मेरा अङ्गहरू हुन् । हामी सबै पार्टधारी हौं । यस ड्रामामा यो बेहदको विशाल नाटक हो । त्यसमा सबै नम्बरवार पात्रहरू हुन् । हामी सम्भन्न सक्छौं— यसमा कुन-कुन मुख्य पात्र छन् । फस्ट, सेकेण्ड, थर्ड ग्रेड कुन-कुन हुन् ? तिमी बच्चाहरूले बाबाद्वारा ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेका छौ । रचयिताद्वारा रचनाको ज्ञान मिल्छ । रचयिताले नै आएर आफ्नो र रचनाको रहस्य सम्भाउनुहुन्छ । यो उहाँको रथ हो, जसमा प्रवेश गरेर आउनुभएको छ । त्यसैले त भनिन्छ दुई आत्माहरू छन् । यो पनि साधारण कुरा हो । पितृलाई खुवाउँछन् भने आत्मा आउँछ नि । पहिले धेरै आउँथे, उनीहरूसँग सोध्दथे । अहिले त तमोप्रधान भएका छन् । कसै-कसैले अहिले पनि बताउँछन्— म अघिल्लो जन्ममा फलानो थिएँ । भविष्यको बारेमा कसैले बताउँदैन । बितेको सुनाउँछन् । सबैमाथि त कसैले विश्वास गर्दैनन् ।

बाबा भन्नुहुन्छ— मीठे बच्चे, अब तिमीलाई शान्तमा रहनु छ । तिमी जति-जति ज्ञान-योगमा सशक्त (मजबूत) हुनेछौ त्यति पक्का शक्तिशाली (सोलिड) भै हाल्नेछौ । अहिले त धेरै बच्चाहरू धेरै भोला छन् । देवी-देवताहरू कति शक्तिशाली (सोलिड) थिए । धनले पनि भरिपूर्ण थिए । अहिले त खाली छन् । उनीहरू सम्पन्न (सलवेन्ट), तिमी विपन्न (इनसलवेन्ट) । तिमी स्वयम् पनि जान्दछौ— भारतवर्ष के थियो, अहिले के भएको छ ? भोकले मर्नु नै छ । अन्न-पानी आदि केही पनि मिल्नेछैन । कतै बाढी आउनेछ भने कतै पानीको थोपा पनि हुनेछैन । यस समयमा दुःखका बादल छन्, सत्ययुगमा सुखका बादल हुन्छन् । यस खेललाई तिमी बच्चाहरूले मात्र बुझेका छौ अरू कसैलाई पनि थाहा छैन । व्याजमा पनि सम्भाउनु धेरै राम्रो हुन्छ । उहाँ लौकिक हदका बुवा, यहाँ पारलौकिक बेहदका बुवा । यहाँ बुवाले संगममा एकचोटि मात्र बेहदको वर्सा दिनुहुन्छ । नयाँ दुनियाँ बन्नेछ । यो हो पतित दुनियाँ (आइरन एज) फेरि पावन दुनियाँ (गोल्डन एज) अवश्य बन्नु छ । तिमी अहिले संगममा छौ । दिल सफा भयो भने मनोकामना पूर्ण हुनेछ (दिल साफ, मुराद हासिल) । सधैं आफूसँग सोध— खराब काम त गरिने ? कसैको लागि भित्र विकारी छ्याल त आएनन् ? आफ्नो मस्तीमा रहैं या व्यर्थ-चिन्तन (भरमुई-भगमुई) मा समय त गुमाइँ ? बाबाको आज्ञा (फरमान) छ— म एकलाई याद गर । यदि याद गर्दैनौ भने अवज्ञाकारी (नाफरमानवरदार) हुने भयौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुड मर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार :

- १) ज्ञान-योगको मस्तीमा रहनु छ, दिल सफा राख्नु छ । व्यर्थ-चिन्तनमा आफ्नो समय गुमाउनु छैन ।
- २) हामी आत्मा भाइ-भाइ हौं, अब फर्केर घर जानु छ— यो अभ्यास पक्का गर्नु छ । विदेही बनेर स्वधर्ममा स्थित भएर बाबालाई याद गर्नु छ ।

वरदान:— दयाको भावनाद्वारा निमित्त भावले सेवा गर्नेवाला सर्व लगाव मुक्त भव

वर्तमान समयमा सबै आत्माहरूले थाकेर निराश भएर दया (मर्सी) माग्छन्, तिमी दाताका बच्चाहरू आफ्ना भाई बहिनीहरूमाथि दयावान बन । कोही जतिसुकै खराब होस्, उसप्रति पनि दयाको भावना भएमा घृणा, ईर्ष्या वा क्रोधको भावना आउने छैन । रहम वा दयाको भावनाले सहजै निमित्त भाव इमर्ज गरिदिन्छ, लगावबाट दया होइन, सच्चा दयाले लगावमुक्त बनाइदिन्छ किनकि त्यसमा देहको भान हुँदैन ।

स्लोगन:— अरूलाई सहयोग गर्नु नै स्वयम्को खाता जम्मा गर्नु हो ।